

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/2/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121517077
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hirková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:6121517077.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marianny Hirkovej a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Eduarda Valenčina, v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt C. XX, XXX XX D., zastúpenému Mgr. Ondrejom Barnom, advokátom, so sídlom Zámocká 529/34, 091 01 Stropkov, o zaplatenie 1.828,27 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. SK-3Csp/21/2022-152 zo dňa 12.10.2023, takto

rozhodol:

- Potvrďuje rozsudok.
- Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

- Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.828,27 eur s príslušenstvom.
- Okresný súd Bardejov ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Žalovanému priznal proti žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom.
- S právnou argumentáciou ustanovením § 497, § 499 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, 2, § 2, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 37 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 9, § 524, § 525 ods. 1, 2, § 565 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon o bankách“), súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním mal preukázané uzavretie spotrebiteľskej zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 04.07.2017, na základe ktorej C. E. F., a s. (banka) poskytla žalovanému úver vo výške 2.000 eur. Súčasťou zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky.
- V prvom rade sa súd zaoberal otázkou vecnej legitímácie strán. Pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného mal súd preukázanú. Žalovaný však vzniesol námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, argumentujúc nesplnením podmienok platného postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Predmetnú námietku posúdil súd prvej inštancie ako dôvodnú. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu, po predchádzajúcej písomnej výzve. Z uvedeného dôvodu súd

skúmal, či právny predchodca žalobcu dodržal zákonom upravený postup, či k postúpeniu pohľadávky na žalobcu došlo platne. Nebolo sporné, že žalovaný úver riadne a včas nesplácal, neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy, a tak právny predchodca žalobcu treťou upomienkou - pokusom o zmier zo dňa 26.02.2019 oznámil žalovanému, že ku dňu 26.02.2019 dlhuje pohľadávku celkom 128,26 eur. Zároveň vyzval žalovaného na okamžité zaplatenie dlžnej sumy, s tým, že ho upozornil, že v opačnom prípade bude požadovať, aby vrátil celú poskytnutú sumu úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve o úvere. Z výzvy na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 10.04.2019 mal súd preukázané, že právny predchodca žalobcu následne oznámil žalovanému, že v súlade s príslušnými ustanoveniami všeobecných obchodných podmienok a zmluvy o úvere vyhlásil predčasnú splatnosť úveru vrátane príslušenstva, so zostatkom 1.951,16 eur. Doručenie písomnej výzvy, ktorá predchádzala vyhláseniu predčasného splatenia celého úveru, žalobca nepreukázal. V konaní predložil len poštový podací hárok, resp. výpis z informačného systému pošty. Nebolo však jednoznačné, že takáto výzva sa dostala do dispozičnej sféry žalovaného, preto žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno.

5. V ďalšom rozsahu súd konštatoval neplatnosť právneho úkonu, ktorým malo dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 10.04.2019 neobsahuje informáciu, nezaplatením ktorej splátky boli splnené predpoklady na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, pritom od splatnosti takejto splátky začína plynúť premlčacia doba, poznanie ktorej je nevyhnutné pre obranu žalovaného. Právny úkon neobsahujúci informáciu nezaplatením ktorej splátky boli splnené predpoklady na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je potrebné považovať za neurčitý, nejasný a preto neplatný v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka (obdobne rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/26/2017 zo dňa 28.06.2018).

6. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že žalobca nedisponuje aktívnou vecnou legitimačiou z dôvodu neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. V danom prípade došlo k postúpeniu pohľadávky pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, resp. pohľadávky, ktorá sa nestala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Za daného stavu súd žalobu zamietol.

7. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Úspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

8. Proti rozsudku podal odvolanie žalobca, namietajúc a) nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, b) nesprávne skutkové zistenia súdu a c) nesprávne právne posúdenie veci.

9. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci žalobca uviedol, že podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi môže uplatniť fikcia doručenia na poslednú známu adresu spotrebiteľa. Žalobcovi nie je zrejmé, z akého dôvodu súd nepovažoval dôkaz priložením podacích hárkov za relevantný pre preukázanie doručovania do dispozičnej sféry žalovaného. Podľa pripojeného podacieho hárku je nesporné a riadne preukázané, že právny predchodca žalobcu doručil výzvu na zmluvne dohodnutú adresu žalovanému. Podľa výpisu zo služby online sledovania zásielok Slovenskej pošty je preukázané, že žalovaný si zásielku preberal dňa 01.03.2019. Žalobcovi nie je zrejmé, akým spôsobom súd dospel k popretiu základnej zásady doručovania – fikcie doručenia, a z akého dôvodu nepovažuje podací hárok za dostatočný dôkaz z hľadiska kvality. Svoje rozhodnutie preto súd zaťažil vadou nepreskúmateľnosti a nepredvídateľnosti, v dôsledku čoho nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval mu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. K obsahovým náležitostiam výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a k platnému uplatneniu práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka žalobca uviedol, že možnosť zosplatenia úveru bola medzi postupcom a žalovaným dohodnutá. Žalovaný bol v omeškaní so zaplatením splátok aspoň tri mesiace, pričom postupca žalovaného upozornil v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva v zmysle ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka. Predčasnú splatnosť úveru postupca vyhlásil pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 15.12.2018 a pre ktorej nezaplatenie ako jedinej mohol vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. V žiadnom prípade sa nemožno stotožniť s právnym názorom súdu,

v zmysle ktorého je vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka potrebné špecifikovať, pre nezaplatenie ktorej konkrétnej splátky vyzýval postupca žalovaného na úhradu dlhu. Uvedená povinnosť veriteľa nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu. Je právnym posúdením súdu, pritom žalobca nemá povinnosť vec právne kvalifikovať, ale len skutkovo vymedziť, čo bezpochyby urobil.

11. Žalobca navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť, respektíve napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

13. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej aj ako „CSP“), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalobcu, súc viazaný dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu a webovej stránke dňa 01.02.2024, dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte namietaných nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

16. Po oboznámení sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom a jeho právnym posúdením má odvolací súd za to, že súdom zistený skutkový stav zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania a pokiaľ dospel súd k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu ako právneho nástupcu po pôvodnom veriteľovi (banke) pre nesplnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, je jeho rozhodnutie vo výroku vecne správne.

17. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého súd zisťoval iné skutočnosti. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP, a to vzhľadom na to, že súd buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185- § 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi

vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúladi.

18. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

19. Z obsahu preskúmaného spisu je zrejmé, že súd mal vykonaným dokazovaním preukázané uzavretie spotrebiteľskej zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 04.07.2017, na základe ktorej C. E. F., a s. poskytla žalovanému úver vo výške 2.000,- eur. Súčasťou zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky. Z dôvodu neplnenia zmluvných povinností zo strany dlžníka pristúpil právny predchodca žalobcu k predčasnemu zosplatneniu úveru podľa § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka. Rámcovou zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020 (č. I. 10 spisu) právny predchodca žalobcu C. E. F. B. postúpila na žalobcu pohľadávku uplatňovanú v tomto konaní.

20. Súd prvej inštancie však pri prieskume splnenia zákonných predpokladov platného predčasného zosplatnenia nemal preukázané doručenie výzvy dlžníkovi – spotrebiteľovi podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani určitosť právneho úkonu predčasného zosplatnenia, keďže v ňom obsahovo absentuje uvedenie konkrétnej splátky úveru, pre ktorú právny predchodca žalobcu pristúpil k predčasnemu zosplatneniu.

21. K námietke o nesprávnom právnom posúdení § 365 ods.1 písm. h) odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

22. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 4/2009).

23. Táto odvolacia námietka nebola naplnená.

24. Odvolací súd uvádza, že imanentnou súčasťou súdneho konania je preskúmavanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, t. j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t. j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovanej. Pod pojmom aktívna vecná legitímácia je potrebné rozumieť také hmotnoprávne postavenie, z ktorého žalobcovi prináleží ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu tzn. ex offo, a to aj v prípade, že ju žiadna zo strán konania nenamietala. Zistenie nedostatku vecnej legitímácie má za následok zamietnutie žaloby (rozsudok NS SR sp. zn. 2 Cdo 205/2009 z 29. 06. 2010).

25. V prípade, ak konajúci súd, opomenul vyriešenie otázky existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offo viazaný, protirečí takéto konanie obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 266/2014).

26. Zásadnou otázkou, ktorú bolo potrebné v predmetnom spore vyriešiť, je otázka, či boli splnené zákonné podmienky na postúpenie tzv. bankovej pohľadávky.

27. Právnym predchodcom žalobcu bola banka, a to C. E. F., B., ktorá so žalovaným mala uzatvorenú zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru. Išlo preto o bankový spotrebiteľský úver, kde na jednej strane podľa § 52 ods. 1 - 4 Občianskeho zákonníka vystupoval dodávateľ – právny predchodca žalobcu a na druhej strane spotrebiteľ - žalovaný. Na to, aby takáto banková pohľadávka mohla byť platne postúpená na žalobcu, je potrebné, aby boli splnené predpoklady vyplývajúce z § 92 ods. 8 zákona o bankách, kde sa špeciálne ustanovujú podmienky aj s poukazom na zabezpečenie bankového tajomstva pri postupovaní takejto pohľadávky na iné (nebankové) subjekty. Zákon o bankách totiž nad rámec pravidiel cesie v Občianskom zákonníku sprísňuje pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie. Na posúdenie platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky správne bolo potrebné vyhodnotiť, či k postúpeniu pohľadávky došlo platne a či boli dodržané všetky zákonom predpokladané náležitosti, ktoré v konečnom dôsledku mali ten následok, že žalobca nadobudol na základe hmotnoprávných úkonov túto bankovú pohľadávku a stal sa jej vlastníkom a môže si uplatňovať všetky práva vyplývajúce z pôvodného záväzkového vzťahu, ktorý mal bankový charakter. Uvedené okolnosti v súdnom spore sa prejavujú v aktívnej vecnej legitímácii žalobcu. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie spôsobuje, že žalobcovi nevznikli práva, ktoré si uplatňuje. Na to, aby bolo možné rozhodnúť a priznať žalobcovi uplatňované právo z bankovej pohľadávky, musí mať také hmotnoprávne postavenie, z ktorého žalobcovi priamo vyplýva nárok na uplatňovanie získaného práva. Súd musí v každom štádiu konania skúmať prvorado, či strana sporu je alebo nie je aktívne vecne legitimovaná, teda či má právo vyplývajúce z takejto postúpenej pohľadávky, či je pasívne vecne legitimovaná a vznikajú jej povinnosti z práv vyplývajúcich z bankovej pohľadávky.

28. Spôsobilým predmetom postúpenia podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, na ktorý poukázal aj prvoinštančný súd, môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona, čo má za následok neplatnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Na absolútnu neplatnosť postúpenia súd musí prihliadnuť aj bez námietky z úradnej povinnosti, pretože postúpenie pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, je neplatná cessia ex tunc a jej neplatnosť sa nedá žiadnym spôsobom zhojiť.

29. Ako už bolo uvedené, predpokladom na riadne postúpenie pohľadávky je, aby pohľadávka bola splatná. Banková pohľadávka sa stane splatnou v prípade, pokiaľ náležitým spôsobom bude preukázaná aplikácia ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a ust. § 565 Občianskeho zákonníka.

30. Ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je prvým predpokladom riadneho zosplatnenia pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy. Upozornenie dodávateľa pre spotrebiteľa musí, okrem náležitostí jednoznačného platného právneho úkonu, byť aj doručené do dispozičnej sféry spotrebiteľa. V prejednávanej veci žalobca síce preukázal vyhotovenie hmotnoprávneho úkonu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, avšak doručenie do dispozičnej sféry žalovaného preukázané žalobcom nebolo. Nepostačuje len preukázanie podania tejto hmotnoprávnej listiny na poštovú prepravu. Vzhľadom na to, že ide o hmotnoprávny úkon, ktorým sa v spotrebiteľských veciach preukazuje splnenie prvej podmienky pred aplikáciou ust. § 565 Občianskeho zákonníka o zosplatnení dlhu, je požiadavka, aby bolo možné písomnosť považovať za doručenú, aby sa adresát, teda žalovaný mal objektívnu možnosť s touto listinou oboznámiť. Takáto situácia nastane v prípade, pokiaľ sa zásielka doručí žalovanému a tento ju prevezme, ale aj vtedy, pokiaľ žalovaný bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle veriteľa v ňom vyjadrenej, to znamená, akonáhle sa dostane prejav tejto vôle do sféry dispozície žalovaného. To, že takýto hmotnoprávny úkon bol podaný na poštovú prepravu neznamena, že sa dostal do sféry dispozície žalovaného, že bolo možné, aby sa žalovaný s takýmto úkonom oboznámil. Chýba doklad o doručovaní tejto listiny žalovanému. Tento prejav je podstatný pre naplnenie podmienok splatnosti úveru a doručenie oznámenia o splatnosti úveru právnym predchodcom žalobcu podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ktoré bolo doručené k rukám žalovaného.

31. Preto pre účely posúdenia platného postúpenia pohľadávky absentuje splnenie prvého predpokladu, ktorý ustanovuje § 92 ods. 8 zákona o bankách, a to splatná pohľadávka.

32. Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca žalobcu vyhlásil predčasnú splatnosť úveru listom zo dňa 10.04.2019, ktorého doručenie žalovanému preukázal doručenkou (č. I. 60 spisu). Žalobca síce v konaní predložil písomnú výzvu zo dňa 26.02.2019 s označením Tretia upomienka - pokus o zmier (č. I. 59 spisu), ktorou upozornil dlžníka na uplatnenie práva veriteľa podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak dlžnú sumu okamžite neuhradí, nepreukázal však, že by sa takéto upozornenie dostalo do jeho dispozičnej sféry.

33. Predloženie elektronického podacieho hárku nie je dôkazom o tom, že došlo k doručeniu zásielky - výzvy aj do dispozičnej sféry žalovaného na adresu uvedenú v zmluve o úvere, t.j. nepreukazuje, aký bol osud zásielky po jej odovzdaní na prepravu. Aj keď odvolací súd rozumie, že na doručovanie zásielky prostredníctvom poštového doručovateľa nemá odosielateľ vplyv a dosah, ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka jednoznačne vyžaduje, aby prejav vôle došiel adresátovi - neprítomnej osobe. Nestačí teda v spore preukázať podanie zásielky na pošte, ale aj to, že pošta zabezpečila dôjdenie zásielky do dispozičnej sféry dlžníka ako adresáta, čím mu bola vytvorená objektívna možnosť oboznámiť sa s ňou a s jej obsahom. Pre preukázanie uvedeného je totiž potrebné, aby žalobca preukázal, že listina došla do dispozičnej sféry dlžníka, a to buď doručenkou alebo kópiou vrátenej listovej zásielky neprevzatej spotrebiteľom v odbernej lehote. Nositeľom dôkazného bremena o možnosti dlžníka oboznámiť sa s obsahom podania je žalobca.

34. Pokiaľ ide o printscreeny sledovania doručenia zásielok cez Slovenskú poštu, podľa názoru odvolacieho súdu ide o vykázanie administratívnej činnosti Slovenskej pošty bez ohľadu na to, kto v skutočnosti prevzal poštovú zásielku.

35. Za správnosť postupu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pritom zodpovedal právny predchodca žalobcu, ktorý podľa obsahu spisu a s ohľadom na vyššie uvedené nepostupoval dôsledne, oproti doručeniu výzvy (oznámien) o predčasnom zosplatnení úveru zo dňa 10.04.2019. V prípade rovnocennej listiny z pohľadu § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka totižto žalobca v konaní predložil doručenkou o doručení písomnosti s uvedením dátumu prevzatia a vlastnoručného podpisu adresáta.

36. V danom prípade teda neboli splnené všetky zákonné podmienky pre zosplatnenie úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Pohľadávka právneho predchodcu žalobcu sa nestala splatnou pred postúpením, čo znamená neplatné postúpenie pohľadávky podľa § 39 Občianskeho zákonníka, § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, § 92 ods. 8 zákona o bankách, a nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu. Súd prvej inštancie preto správne postupoval, keď žalobu zamietol.

37. Žalobca v podanom odvolaní podporil svoju argumentáciu vybranou rozhodovacou činnosťou súdov, ktoré rozhodnutia a časti odôvodnenia citované žalobcom, však neriešia spornú právnu otázku v predmetnej veci, preukázanie doručenia listiny do dispozičnej sféry adresáta podacím hárkom. Z uvedeného dôvodu, keďže ide o rozhodnutia nezaoberajúce sa problematikou prejednávanej veci, odvolací súd sa z dôvodu hospodárnosti konania k nim nevyjadruje jednotlivo, keďže nemajú význam pre danú vec.

38. Ak odvolateľ odkazuje na literatúru a rozhodnutia zaoberajúce sa vzhľadom na oznámenie o uložení zásielky na pošte do poštovej schránky a o objektívnej možnosti oboznámiť sa s obsahom zásielky, takýto úkon nie je totožný s vyhotoveným podacím hárkom, ktorý nepreukazuje skutočnosti ohľadom samotného ne/doručenia. Je z neho zrejmé iba to, že zásielka bola podaná na poštovú prepravu, ale nie je známy jej ďalší osud.

39. Odvolací súd súhlasí so žalobcom, že je nesporné, že právny predchodca žalobcu doručoval výzvu na adresu žalovaného. Odvolací súd zvyrazňuje, že je preukázané iba jej doručovanie, nie je nesporné, aby výzva bola aj doručená. Správne tiež odvolateľ uvádza, že preukázal odoslanie výzvy poštovým podacím hárkom. Opätovne odvolací súd dáva do pozornosti, že preukázal iba odoslanie zásielky, nie aj jej doručenie.

40. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžf/8/2009 sa týka procesnoprávneho doučovania. Je potrebné rozlišovať medzi doručovaním hmotnoprávnych úkonov a procesnoprávnym doručovaním. Tieto druhy doručovania písomností majú svoje osobitosti pokiaľ ide o účinnosť doručenia a zavŕšenie procesu perfektnosti a vyvolania zamýšľaných právnych dôsledkov právneho

úkonu. Zásadný rozdiel spočíva v určení okamihu, kedy sa určitá písomnosť považuje za účinne doručenú. V oblasti procesného práva sa preferuje skutočné prevzatie písomnosti. Režim doručovania hmotnoprávných úkonov sa spravuje ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde, tzv. teória dôjdenia – pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon. Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS 174/09-19 sa taktiež netýka doručovania hmotnoprávného úkonu podľa § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

41. S právnym názorom vysloveným v uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13CoCsp/43/2020 sa senát odvolacieho súdu nestotožňuje. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6CoCsp/8/2022 vychádzal z prevzatia zásielky matkou žalovanej, teda bolo preukázané doručenie zásielky do dispozičnej sféry žalovanej, čo v predmetnej veci nie je. Na základe rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9CoCsp/9/2021 a uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13CoCsp/43/2020 nemožno uzavrieť, ako tvrdí žalobca, že súdna prax konštantne akceptuje podací hárok ako relevantný dôkaz preukazujúci doručovanie zásielky do dispozičnej sféry adresáta. Neodklonil sa preto súd prvej inštancie od ustálenej rozhodovacej praxe.

42. Odvolací súd zároveň konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP. Napadnutý rozsudok nemožno hodnotiť ako nepreskúmateľný z dôvodu absencie odôvodnenia. Nebolo rozhodovacím procesom porušené právo žalobcu na spravodlivý proces. Judikatúra súdov vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok G. proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok H. a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Súd prvej inštancie vyhodnotil podací hárok ako dôkaz o doručení zásielky do dispozičnej sféry tak, že poštový podací hárok resp. výpis z informačného systému pošty, nie je dôkaz o doručení výzvy žalovanému pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru, na základe ktorého by bolo jednoznačné, že výzva sa dostala do dispozičnej sféry žalovaného. Žalobca napadá tento záver súdu prvej inštancie, následne argumentuje tým, že podací hárok preukazuje doručovanie do dispozičnej sféry adresáta, pričom ako už odvolací súd vyššie zdôraznil, je potrebné rozlišovať preukázanie doručovania – teda podanie zásielky na poštovú prepravu a samotné doručenie zásielky resp. dôjdenie do dispozičnej sféry adresáta. Žalobca nezdôvodnil ako preukazuje podací hárok doručenie (nielen doručovanie) do dispozičnej sféry adresáta hmotnoprávného úkonu podľa § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Námiety žalobcu tak postrádajú vecné argumenty.

43. S poukazom na nesplnenie zákonných podmienok pre zosplatnenie úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, čoho následkom bolo neplatné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, pre ktoré nedostatky musela byť žaloba zamietnutá, odvolací súd sa už nezaoberal obsahovými náležitosťami výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a uplatnením práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, pretože aj keby táto odvolacia námietka bola dôvodná, nezmenilo by to výsledok tohto sporu, teda zamietnutie žaloby v celom rozsahu.

44. Za daného stavu odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1 CSP.

45. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania patrí úspešnému žalovanému. Z obsahu spisu je zrejmé, že v priebehu odvolacieho konania sa žalovaný k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril, pritom iné preukázané trovy odvolacieho konania mu nevznikli. Vychádzajúc z čl. 17 základných princípov CSP, súd za daného stavu náhradu trov odvolacieho konania žalovanému nepriznal. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

46. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v predchádzajúcom odseku **n i e j e** prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP **n i e j e** prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v predchádzajúcom odseku **j e** rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia **n i e j e** prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Strana má právo zvoliť si advokáta alebo možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).